

על חברי גבריאל מתתיהו

בן 20 היה חברי גבי, מפקד טנק בשריון, כשנפל בקרב על גדות תעלת סואץ כחודש לאחר מלחמת ששת הימים. וכמו יורם ביאלר, חברו של עלי מוהר בשיר שכתב לזכרו: "הוא נשאר בן 20 והזמן חלף, זמן שלא נגע בפניו, זמן בלעדיו..."

מאז חלפו 54 שנים, כמעט מהלך חיים שלם והנה אני אוסף ממרחק את מחשבותיי על גבי ועל החברות בינינו, אי אז, בשנים 1962-65 כאשר למדנו יחד באותה כיתה, במגמה הביולוגית בתיכון עירוני ד בתל אביב.

נדמה לי שהתחברנו רק בשנת הלימודים האחרונה.

היינו די שונים; אני חניך נלהב בצופים, לקראת הגיוס עם הגרעין לנח"ל ולקיבוץ, קולני ואנרגטי והוא מופנם, שקט, לא בשום תנועת נוער ומביט בדברים מהצד.

לקח לי זמן להבחין שהבחור השקט הזה הוא בחור אינטליגנטי מאד, חובב מוסיקה קלסית וקלה, בעל חוש הומור דק ואנין עם קורטוב של חתרנות בלתי נראית. מן אירוניה כזאת על גבול הציניות, ששבתה את לבי.

היינו ילדים טובים בסך הכל; פוליטיקה לא עניינה אותנו, מי חשב אז על פוליטיקה? וגם אחרי בנות עוד לא רדפנו. רצינו לשרת את המולדת, להיות חיילים קרביים ולא חשבנו הרבה מעבר לכך. רוב התלמידים בכיתה כבר הכינו את עצמם להיות רופאים ואנחנו לא ידענו כלל מה יצא מאיתנו מה יהיה בסופנו...

בית ספרנו היה אז מוסד חינוכי מפואר, מורים מעולים כמו מתתיהו מינץ ומיכאל הרסגור שלימים הפכו לפרופסורים בעלי שם, אבל גם המורים לאנגלית, צרפתית, ספרות וביולוגיה היו מעולים ונטעו בנו אהבת ידע וסקרנות. כמו גבי אהבתי את שיעורי הצרפתית והמורה שלנו עדה היתה משמיעה לנו בפטפון את תקליטיהם ושיריהם של שרל אזנבור, ז'אק ברל, ברסאנס ואחרים שעד היום אני שר וזוכר את המילים. הייתי בא לביתו של גבי ויחד היינו שומעים את השירים בצרפתית שהיו אהובים עלינו.

לא ניהלנו שיחות אין קץ אבל היתה בינינו קרבה רבה.

אחר כך, בקיץ 1965 נפרדו דרכינו. גבי התגייס לשריון ואני לנח"ל. גבי סיים קורס מפקדי טנקים ואני הלכתי לאימון מתקדם בגדוד הנח"ל המוצנח.

ערב חורף אחד בסוף 1966 הקפיצו את הגדוד שלנו למשימה דחופה לשמור על הכור הגרעיני בדימונה שאז החל לפעול. באנו להחליף פלוגת שריון שהיתה שם ולפתע אני רואה מולי את גבי.

נפלנו איש על צוואר רעהו, כה שמחנו להיפגש.

והנה הגיע אותו קיץ של שנת 67 והמלחמה.

נדמה לי שלחמנו יחד באותה אוגדה צפונית, גבי בחטיבת השריון ואני בצנחנים, בפתחת רפיה ועזה עד לגדות הסואץ. איבדנו חברים בקרב אבל שנינו יצאנו ללא פגע.

דר' מאיר אמיר ושות'
ייזום, תכנון, ניהול
וייעוץ כלכלי בע"מ

Dr. Meir Amir & Co.
Economic planning, management
& consulting Ltd

ולפתע כחודש לאחר מכן, יולי 1967, אני עם הגדוד באל עריש, ולפתע קוראים לי לטלפון. אחת מבנות כיתתנו ששירתה כקצינה בשלישות מודיעה לי שגבי נפל בקרב והוא יובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. לא האמנתי שגבי נהרג. לאחר שצלח את קרבות השריון הקשים חודש לפני כן. קיבלתי חופשה דחופה ועליתי לצפון להשתתף בהלוויה. כשהגעתי לבית העלמין, עם מדי צבא כומתה אדומה ועוזי על הכתף ראיתי מולי את הוריו שאותם הכרתי היטב, בנו וגרטי. לפתע פרצתי בבכי והם, כן הם, ניסו לנחם אותי. כשאני כותב את זה עכשו, אחרי 54 שנים, עיני מלאות דמעות. נדמה לי שהיינו נשאים חברים קרובים כל השנים ויחד היינו מעבירים חיים שלמים על שמחותיהם ואכזבותיהם. אבל הוא נפל ונשאר לנצח בן 20 והזמן חלף ופעמים רבות אני שב ונזכר בו ובחברות בינינו שהיתה.